

**MIEROVÉ
HRAČKY
A ĎALŠIE POVIEDKY**

Výber z amerického a britského humoru začiatku 20. storočia

ARAXON

**MIEROVÉ
HRAČKY
A ĎALŠIE POVIEDKY**

Ellis Parker Butler * Jerome K. Jerome
Stephen Leacock * Charles Battell Loomis
O. Henry * Saki * Mark Twain

Ellis Parker Butler, Jerome K. Jerome,
Stephen Leacock, Charles Battell Loomis,
O. Henry, Saki, Mark Twain
Mierové hračky a ďalšie poviedky

Vydavateľstvo Araxon, Košice
www.araxon.sk

Z anglických originálov zozbieral a preložil Igor
Čonka.

Táto kniha ani žiadna jej časť nesmie byť re-
produkováaná a šírená v papierovej, elektronickej
alebo inej podobe bez predchádzajúceho písomného
súhlasu vydavateľa.

Translation © 2019 Igor Čonka
Cover & Illustrations © 2019 Pavol Petráš
Všetky práva vyhradené.

ISBN 978-80-973124-8-0 (PDF)

Obsah

Namiesto úvodu	7
Ellis Parker Butler	
Prasce sú prasce	11
Charles Battell Loomis	
Araminta a automobil	29
Mark Twain	
Telefonický rozhovor	39
Rady malým dievčatám	44
Jerome K. Jerome	
Rybársky príbeh	50
Postarší patriarcha vešia obraz	60
Obet' sto siedmich smrteľných chorôb	64
Saki	
Mark	71
Mierové hračky	78
O. Henry	
Výkupné za Červeného náčelníka	89
Začarované bochníky	104
Policajt a chorál	110

Stephen Leacock

Ako si požičať zápalku	122
Neskrátiteľná detektívka	125
Vianoce Hoodoo McFiggina	127
Nová potrava	131
Guvernantka Gertrúda, alebo sedemnásťročná sirota	133
Vianočný list	146
Zbláznený záhadou, alebo defektný detektív	148

Namiesto úvodu

Starý aforizmus hovorí traduttore – traditore, čo obviňuje prekladateľa a ešte viac človeka, ktorý vyberá z diela, zo zrady. Zrádzame autora, lebo vyberáme z jeho diela. Zrádzame aj čitateľa, ktorý prichádza o iné časti. A zrádzame aj samých seba, lebo si myslíme, že náš výber bude najlepší. Napriek tomu dúfame, že nám to aspoň čitatelia odpustia, aby spoznali výber humoru konca 19. a začiatku 20. storočia. Veku, ktorý sa zo strán učebníc dejepisu tvári veľmi vážne, ale jeho autori dokážu vyčariť úsmev dodnes a sú nám bližší, ako by sme si niekedy chceli priznať.

Ellis Parker Butler

Ellis Parker Butler

Majster administratívnej logiky

Viac ako 2000 poviedok, ktoré vydal s autormi ako Mark Twain, F. Scott Fitzgerald alebo Edgar Rice Burroughs, by stačilo, aby sa autor dostal medzi klasikov. V prípade Ellisa Parkera Butlera to však nestačilo – z jeho obrovskej tvorby si iba niekoľko nadšencov spomenie na Phila Gubba, absolventa korešpondenčného kurzu pre detektívov, ktorý svojou nešikovnosťou, extravagantným maskovaním a dokonalou schopnosťou ignorovať pri riešení prípadov fakty nápadne pripomína inšpektora Closeaua.

Butler nebol iba spisovateľom, ale aj významným bankárom, čiže dokonale poznal administratívu byrokracie a „efektivity“ veľkých korporácií. Z tohto prostredia pochádza niekoľko jeho literárnych prác. Najznámejšou je poviedka *Prasce sú prasce*, v ktorej sa do korporátneho sveta nechtiac zapletie párik veľmi plodných morčiat a svojím geometrickým množením spôsobia okoliu nemalé problémy. Poviedka bola taká populárna, že ju niekoľkokrát sfilmovali a viacerí kritici uvádzajú, že bola inšpiráciou pre populárnu epizódu Star Treku, *Problémy s Tribblami*.

Prasce sú prasce

MIKE FLANNERY, zástupca špedičnej firmy Interurban Express Company vo Westcote, sa opieral o pult vo svojej kancelárii a rozháňal sa rukami. Na druhej strane pultu stál pán Morehouse. Bol celý červený od hnevu a triasol sa od zúrivosti.

Hádka trvala už veľmi dlho a pán Morehouse strácal slová. Príčinou celého konfliktu bola škatuľa od mydla, ktorá stála medzi týmito dvomi mužmi. Išlo o obyčajnú škatuľu, ktorá mala priklincovaný vrchnák a bolo v nej niekoľko otvorov, takže vyzerala skôr ako klieťka. V škatuli boli dve morčatá, ktoré žrali kapustové listy.

„Robte si, čo chcete!“ kričal Flannery tvrdým prízvukom, „saplaťte a perte si ich, alebo neplaťte a nechajte ich tu. Pravidlá sú pravidlá, pán Morehouse a Mika Flannerycho nik neobfíni z toho, že ich porušuje.“

„Vy neskutočný hlupák, vy obmedzenec, vy idiot!“ oponoval pán Morehouse a triasol pod Flanneryho

nosom nekvalitne vytlačenu knihou. „To nedokázate prečítať ani svoj vlastný cenník? Pozrite. Malé domáce zvieratá: z Franklinu do Westcote, riadne zabalené, dvadsaťpäť centov za kus.“

Znechutene hodil knihu na pult.

„Čo ešte chcete? Nie sú to malé domáce zvieratá? Nie sú poriadne zabalené? Tak kde je problém?“

Spravil čelom vzad a chodil po miestnosti tam a späť, pričom rozhnevane mrmlal.

Tu sa otočil k Flannerymu a nútil sa k neprirodenému pokoji, v ktorom by každý cítil silný sarkazmus.

„Malé domáce zvieratá,“ povedal. „M-a-l-é d-o-m-á-c-e z-v-i-e-r-a-t-á. Sú dve. Jeden. Dva. Dvakrát dvadsaťpäť je päťdesiat. Rozumiete? Tu je päťdesiat centov.“

Flannery vzal knihu. Prebehol stránky a zastal na stránke šesťdesiatštyri.

„Nevezmem od vás vašich päťdesiat centov,“ pohrdavo zašepkal. „Tu to máme. Pravidlo: „V prípade akýchkoľvek pochybností, ktoré sa týkajú ceny zásielky, musí byť zákazníkovi naučtovaná vyššia suma. Zákazník môže žiadať o vrátenie preplatku písomne.“ Toto sa stalo vo vašom prípade. Mám vážne pochybnosti. Sú to zvieratá, áno. Domáce zvieratá, určite. Či sú malé, možno. Ale máte napísané v sprievodke: dvakrát morské prasa. P-R-A-S-A. A jedno prasa stojí tridsať centov. Kus za tridsať, to znamená, v tomto prípade, šesťdesiat: to je predsa základná matematika.“

Pán Morehouse divoko potriasol hlavou.

„To je nonsens!“ vykrikol. „To je šialenstvo, hlúposť. Vy jeden hlúpy, neschopný a zadubený byrokrat. Pravidlo sa vzťahuje na prasce, normálne domáce prasce, nie na morské prasiatka.“

Flannery bol tvrdohlavý.

„Prasce ako prasce,“ pevne povedal. „Či ich voláte morské prasiatka, cudzokrajné alebo naše, pre našu spoločnosť sú to stále prasce, rovnako budú aj pre mňa. To, odkiaľ pochádzajú, ma vôbec nezaujíma. Na sprievodke je *prasa*, tak je to prasa. Je mi jedno, či budú z Holandska, alebo pochádzajú z podzemia. Je mi to jedno. Prasa. To je dôležité a papier nepustí, pán Morehouse.“

Potom ešte dodal: „Bavíme sa tu o poplatkoch za dopravu a nie o tom, či majú vaše prasce čínsky alebo morský pôvod.“

Morehouse sa snažil udržať, hrýzol si do pery a potom zrazu vyrazil vpred a rozhadzoval rukami.

„Ako chcete!“ zručol. „Toto len tak nenechám! Dozvedia sa to vaši nadriadení! Napíšem hoc aj vášmu generálnemu riaditeľovi! Chcel som vám dať päťdesiat centov. Odmietate ich! Tak si nechajte tie vaše prasce, až do chvíle, kým nebude stačiť päťdesiat centov za ich prepravu. Ale varujem vás! Ak sa morčatám skriví čo i len vlas na hlave, poženiem vás pred súd!“

Otočil sa a prudkým krokom vyletel z kancelárie, pričom hlučne zabuchol dvere. Flannery opatrne zdvihol škatuľu a položil ju do rohu kancelárie. Nero-

bil si žiadne starosti. Cítil pokoj, ktorý cítia všetci dobrí úradníci, verne a zodpovedne plniaci si svoju povinnosť.

Pán Morehouse sa domov vrátil zúrivý. Jeho syn, ktorý čakal morčatá, hneď pochopil, že by bolo hlúpe pýtať sa, kde sú. Bol to obyčajný chlapec, a preto mal pocit viny vždy, keď bol jeho otec nahnevany. Nuž sa radšej potichu vytratil z domu. Pocity viny vie spoľahlivo upokojiť vedomie, že je tu niekto, kto sa pomstí za vás, a vy mu nechcete stáť v ceste. Pán Morehouse rozhnevane vletel do dverí.

„Kde je atrament?“ skríkol na manželku v momente, keď prechádzal cez prah.

Pani Morehouseová, poháňaná pocitom viny, vyskočila. Nikdy nepísala atramentom. Nevidela ho, nepresunula ho a nikdy neuvažovala nad atramentom, ale tón hlasu jej manžela ju naplnil presvedčením, že je za tým niečo, čo vyviedol ich syn.

„Nájdem Sammyho,“ pokorne povedala.

Atrament sa našiel a pán Morehouse rýchlo napísal list, po prečítaní ktorého sa víťazoslávne usmial.

„Ten šibnutý Ír si to teraz vypije!“ vyhlásil. „Som presvedčený, že si čoskoro môže hľadať novú robotu!“

O týždeň dostal pán Morehouse dlhú obálku, v ľavom hornom rohu videl oficiálne logo spoločnosti Interurban Express. Náhlivo ju roztrhol a vytiahol z nej papier. Na vrchu stálo číslo A6754. Bola tu iba krátka správa:

„Predmet: Cena prepravy morských prasiatok: morčiat. Vážený pane. Dostali sme Váš list o cenách prepra-

vy morských prasiat medzi Franklinom a Westcote, ktorý ste adresovali generálnemu riaditeľovi spoločnosti. Akékoľvek žiadosti o preplatok smerujte, prosím, Oddeleniu reklamácií.“

Pán Morehouse napísal na Oddelenie reklamácií. Napísal šesť strán plných sarkazmu, ironických komentárov, urážok a sťažností. Všetko toto poslal na Oddelenie reklamácií.

O niekoľko týždňov dostal od Oddelenia reklamácií odpoveď. Priložený našiel aj svoj list.

„Vážený pane,“ písalo sa v odpovedi. *„Váš list, ktorý sme dostali 16. tohto mesiaca a bol adresovaný na spracovanie nášmu oddeleniu s predmetom Preprava morských prasiatok: morčiat, bol zaradený do spracovania. Konzultovali sme túto záležitosť s naším zamestnancom vo Westcote a prikladáme aj jeho odpoveď. Informoval nás, že ste odmietli zaplatiť plnú sumu za dopravu. Z tohto dôvodu nie je možné považovať Vašu reklamáciu za opodstatnenú. V prípade, že ide o výšku platby, Vaša požiadavka musí byť adresovaná na Oddelenie platieb a taríf.“*

Pán Morehouse napísal na Oddelenie platieb a taríf. Jasne vysvetlil svoj problém a podporil svoje argumenty citátmi dvoch strán z encyklopédie, aby dokázal, že morské prasiatka, alebo morčatá, nie sú bežné prasatá.

So starostlivosťou, ktorá je typická pre veľké organizácie a korporácie, riadené systematickými procesmi, bol list očíslovaný, overený a prešiel všetkými potrebnými kanálmi. Boli k nemu priložené kó-

pie dodacích listov, príjmových dokladov, Flanneryho paragón o prevzatí balíčka a ešte niekoľko ďalších dokumentov. Toto všetko sa dostalo až do kancelárie vedúceho Oddelenia platieb a taríf.

Vedúci Oddelenia platieb a taríf si vyložil nohy na stôl a zívól. Bezstarostne prebehol pohľadom všetky papiere.

„Slečna Kane,“ povedal svojej asistentke, „vezmite, prosím, tento list a kontaktujte Westcote s otázkou, prečo bola zamietnutá tarifa za malé domáce zvieratá.“

Slečna Kane si do svojho poznámkového bloku urobila niekoľko poznámok a čakala na ďalšie inštrukcie. Vedúci oddelenia znovu prezrel papiere.

„Čože? Morčatá!?“ zvolal. „Pravdepodobne je už po nich, asi zdochli od hladu. Prosím, pridajte do listu poznámku: Okamžite žiadame o informácie o fyzickom stave subjektov.“

Potom nedbalo hodil papiere na stôl svojej asistentky a odišiel na obed.

Keď Mike Flannery dostal list, poškrabal sa na hlave.

„Stav subjektov,“ opakoval zamyslene. „Čo tým vlastne tí úradníci chcú povedať? Čo odo mňa chcú? Fyzický stav... čo to je? Našťastie sú tieto malé prasce v dobrom stave, ale nie som ani veterinár, ani chirurg a určite nie som odborník na tieto potvory. Možno tí hore chcú, aby som zavolať zverolekára, aby im zmeral pulz. Jedno však viem... zožerú všetko a majú teda riadny apetít. Zožrali by aj celú túto kanceláriu, ak by

bola z kapusty. Ešte šťastie, že u nás v Írsku ich nemáme, lebo by sme nemali čoskoro čo vložiť do úst.“

Aby sa uistil, že jeho správa bude aktuálna, Flannery išiel do zadnej časti kancelárie a nazrel do kľetky. Zvieratá už preniesol do väčšej škatule, lebo tá pôvodná im bola malá.

„Jeden, - dva, - tri, -štyri, -päť, -šesť, -sedem, -osem!“ počítal. „Sedem škvrnitých a jedno celé čierne. Všetky sú zdravé a tvária sa ako maličké hrošíky.“

Vrátil sa k svojmu stolu a napísal:

„Pán Morgan, vedúci Oddelenia taríf a poplatkov. Stále tvrdím, že sú to prasce, aj keď sú morské. Ak by boli hoc aj z Číny, na sprievodke bolo napísané: prasa. Keď je na sprievodke napísané prasa, tak na to platí tarifa pre prasce. Vy to musíte vedieť ešte lepšie ako ja. Čo sa zdravia týka, darí sa im dobre a dúfam, že sa aj Vám darí tak dobre ako im. P.S.: Doteraz som zaplatil dva doláre za kapustu, ktorou ich chovám a ktorú milujú. Mám poslať účet Vašej kancelárii?“

Morgan, vedúci Oddelenia taríf a poplatkov, sa po prečítaní listu rozosmial. Potom si ho prečítal znovu a zvažnel.

„Ten chlapík má pravdu,“ uznal. „Prasce sú pre neho prasce. Tak to stojí čierne na bielom. Musím nájsť niekoho, kto sa v týchto veciach vyzná. Zatiaľ, slečna Kane, prosím, vezmite tento list a napíšte do Westcote takúto odpoveď: Ohľadne zásielky morských prasiat, zložka č. A6754, pravidlo 83 zo všeobecných pravidiel pre zamestnancov jasne hovorí, že

za náklady spojené s prepravou živých zvierat akéhokoľvek druhu zodpovedá majiteľ. Prosím, vyberte prostriedky od majiteľa zvierat.“

Flannery dostal list nasledujúce ráno a keď si ho prečítal, zasmial sa.

„Vybrať...“ potichu si zamrmlal. „Ten chlapík z vedenia nevie, o čom hovorí! Tak ja mám ísť a vybrať dva doláre a dvadsaťpäť centov od pána Morehousea! Som zvedavý, či úradníci vedia, čo je to zač? Ja mám od neho vybrať peniaze? No jasné! Prídem k nemu a poviem: Pán Morehouse, prosím, zaplaťte dva dvadsaťpäť a on mi povie: Pravdaže, drachý Flannery, veď to medzi priateľmi tak chodí. Urobím to s radosťou.“

Flannery dorazil k domu pána Morehousea a zazvonil. Otvoril mu pán domu.

„Aha!“ zvolal hneď, ako ho zbadal vo dverách. „Takže vám to už konečne došlo? Predpokladal som, že to niekedy pochopíte. Dajte sem tú škatuľu!“

„Nemám žiadnu škatuľu,“ povedal chladne Flannery. „Mám však účet pre pána Johna C. Morehousea na dva doláre a dvadsaťpäť centov: kapusta na krmenie morských prasiat. Zaplatíte mi to chneď?“

„Platiť... Kapusta...!“ zalapal po vzduchu Morehouse. „Nechcete mi azda povedať, že tie dve morčatá...“

„Osem!“ objasnil Flannery. „Otec, mama a šesť malých. Osem!“

Namiesto odpovede Morehouse zabuchol dvere Flannerymu priamo pred nosom. Ten si ich chvíľu podozrievavo prezeral.

„Musím do protokolu uviesť, že odmietate saplatiť za kapustu,“ povedal. „Musíte písomne odmietnuť platbu a jeden formulár vám tu nechávam. Kópiu protokolu si beriem ja.“

Pán Morgan, vedúci Oddelenia platieb a taríf, konzultoval celú situáciu s generálnym riaditeľom. Otázka znela, či sú morské prasiatka prasatá, alebo nie. Riaditeľ bral veci na ľahkú váhu.

„Aká je tarifa na prasatá a aká na malé domáce zvieratá?“ spýtal sa.

„Prasatá: tridsať centov, malé domáce zvieratá: dvadsaťpäť,“ povedal Morgan.

„V tom prípade morské prasiatka zaradíme medzi prasatá,“ rozhodol riaditeľ.

„Áno,“ súhlasil Morgan. „Ja mám ten istý názor. Ak niečo spadá pod dve tarify, stále by sme mali účtovať tú vyššiu. Ale sú morské prasiatka skutočne prasatá? Nie sú to skôr králiky?“

„Keď už to spomínate,“ povedal riaditeľ, „som presvedčený, že sa podobajú viac králikom ako prasatám. Myslím, že otázka znie: Patria morské prasiatka k rovnakému živočíšnemu druhu ako bežné prasce? Spýtame sa profesora Gordona. To je skutočná autorita na takéto otázky. Nechajte mi všetky podklady.“

Riaditeľ si položil papiere na stôl a napísal profesorovi Gordonovi list, v ktorom mu vysvetlil situáciu. Nanešťastie profesor bol v Južnej Amerike, kde zbieral vzorky fauny. List mu preto preposlala jeho manželka. Pretože sa profesor nachádzal až v najodľahlejších končinách Ánd, kam sa dosiaľ nik nedostal,

trvalo niekoľko mesiacov, kým k nemu dorazila žiadosť od riaditeľa, ktorý na celú záležitosť zabudol. Zabudol na to aj vedúci Oddelenia platieb a taríf pán Morgan, rovnako aj objednávateľ pán Morehouse. Jediný, kto na to nemohol nemyslieť, bol Flannery. Polovicu pracovnej doby musel venovať starostlivosti o morčatá. Predtým ako sa profesor Gordon dozvedel o otázke zo spoločnosti Interurban Express, napísal Flannery Morganovi.

„Ohľadne tých prasiat,“ písalo sa v liste, „čo mám s nimi robiť? Nejak sa množia a nie a nie skapať. Už ich je tridsaťdva. Mám ich začať predávať alebo ich mám ďalej chovať? Žiadam okamžitú odpoveď.“

Morgan vzal formulár a napísal telegram: „Úradníkovi vo Westcote. Nepredávať!“

Potom napísal Flannerymu obsiahly list, v ktorom upozorňoval na skutočnosť, že prasatá nie sú majetkom spoločnosti, ale sú ňou iba dočasne uschované, a to počas riešenia reklamácie. Navrhol, aby sa o ne Flannery postaral najlepšie, ako vie.

Flannery si prečítal list, pozrel na morčatá a vzdychol si. Škatuľa, ktorú používal namiesto klietky, už bola príliš malá. Oddelil morčatám niekoľko metrov štvorcových v zadnej časti kancelárie. Tak získali dosť priestoru a on sa mohol venovať svojej práci. Pracoval tak rýchlo, ako len mohol, pretože zvieratká si vyžadovali jeho pozornosť a starostlivosťou o ne strávil väčšinu času. O niekoľko mesiacov

v zúfalstve zobral kus papiera, naškrabal naň „160“ a poslal to Morganovi. Morgan žiadal okamžité vysvetlenie. Dostal takúto odpoveď:

„Mám tu stošesťdesiat prasiat, pre milosť, dovoľte mi nejaké predať. Chcete, aby som sa zbláznil, alebo o čo Vám ide?“

„Nepredávať!“ znela Morganova odpoveď.

Netrvalo dlho, a generálny riaditeľ dostal list od profesora Gordona. Išlo o dlhú vedeckú prácu, v ktorej najdôležitejšou informáciou bolo, že morské prasiatko, alebo morča, je *Cavia aparea*, zatiaľ čo bežné prasa patrí k rodu *Sus* kmeňa *Suidae*. Podotkol, že morčatá sú veľmi životaschopné a rýchlo sa množia.

„Nie sú to prasce!“ povedal Morganovi riaditeľ rozhodne. *„Cena je dvadsaťpäť centov za kus.“*

Morgan pridal list od profesora a rozhodnutie generálneho riaditeľa ku všetkým papierom, ktoré sa nahromadili k zložke A6754, a preposlal to na Revízne oddelenie. Revízne oddelenie prehodnotilo celú záležitosť a s obvyklým omeškaním napísali Flannerymu, aby vyúčtoval sumu dvadsaťpäť centov za kus morčata, čo je pri 160 morčatách presne štyridsať dolárov.

Flannery strávil celý deň, až kým kus po kuse nespočítal všetky.

„Revízne oddelenie,“ napísal, keď dokončil počítanie, *„možno ste boli informovaní o tom, že tu mám stošesťdesiat cudzokrajných prasiat. To bolo dávno. Prebudte sa! Je ich osemsto. Mám vyúčtovať za osem-*

sto? Kto mi preplatí šesťdesiatštyri dolárov, čo som zaplatil za kapustu?“

Trvalo dlhý čas, dlhú listovú konverzáciu, kým Revízne oddelenie konečne pochopilo, prečo najprv dostalo počet stošesťdesiat kusov, namiesto osemsto. Ešte dlhšie trvalo a viac listov bolo treba, kým sa vysvetlilo, čo v celej tejto záležitosti znamená výraz „kapusta“ a akú má súvislosť s celou situáciou.

Flanneryho kancelária bola preplnená a musel zamestnať dvoch pomocníkov, ktorí sa starali o morčatá. Odo dňa, keď napísal Revíznemu oddeleniu, či má vyúčtovať za osemsto morčiat, ich počet rástol. Asi v tomto čase Flannery úplne rezignoval. Už sa ani nepokúšal spracovať ďalšie objednávky, ktoré dostával. Okolo kancelárie vyrábali malé chlieviky, jeden vedľa druhého. Mal štyritisícšesťdesiatštyri morčiat, o ktoré sa musel postarať, a denne mu pribúdali ďalšie.

Keď poslal Revíznemu oddeleniu denný súčet, dostal aj odpoveď, ale Flannery nestíhal list otvoriť. Iný sa stratil v záplave morčiat. Po ďalšom mu poslali telegram:

„Omyl pri vyúčtovaní. Vyúčtujte dvakrát dvadsaťpäť centov za dve morčatá. Odovzdajte všetky morčatá zákazníkovi.“

Flannery prečítal telegram a zajasal od nadšenia. Vypísal účet najrýchlejšie, ako vedel, a rozbehol sa k domu, v ktorom býval Morehouse. Pri bráne náhle zastal. Zívali na neho prázdne okná. Neboli tu žiadne záclony ani závesy. Na verande našiel nápis

„NA PRENÁJOM“. Pán Morehouse sa presťahoval! Flannery sa rozbehol do svojej kancelárie. Kým tam dobehol, narodilo sa ďalších šesťdesiatdeväť morčiat. Rozbehol sa zháňať navôkol informácie, kam sa odsťahovali Morehouseovci. Všetci mu povedali to isté. Presťahovali sa do iného mesta. Flannery sa vrátil do kancelárie, len aby zistil, že od chvíle, keď odišiel, prišlo na svet ďalších dvestošesť morčiat. Preto rýchlo napísal telegram na Revízne oddelenie:

*„Nemôžem vyúčtovať päťdesiat centov za cudzo-
krajné prasce. Zákazník opustil mesto. Súčasná adresa
neznáma. Čo mám robiť? Flannery.“*

Telegram sa dostal k jednému z úradníkov, ktorý o Flanneryho probléme nevedel nič, a preto sa iba zasmial.

„Flannery sa asi zbláznil. Musí predsa vedieť, že neprevzané zásielky sa posielajú na centrálu do Franklinu,“ povedal a poslal mu telegram s rovnakým textom.

Keď Flannery dostal telegram, okamžite sa dal do práce. Šesť pomocníkov, ktorých najal, sa pustilo do roboty s neuveriteľnou rýchlosťou. Nevieme, čo ich poháňalo viac: zúfalstvo alebo predstava, že sa to konečne skončí. Všetci robili klietky zo všetkého, čo sa na tento účel dalo použiť: škatule, obaly od keksov, robili to tak rýchlo, ako bolo v ľudských silách možné. Plnili ich morčatami a posielali na centrálu vo Franklinu. Denne, ako rieka, plynuli škatule a debničky plné morčiat z Westcote do Franklinu a nezdalo sa, že by sa to malo niekedy skončiť. Ku koncu týždňa po-

slali dvestoosemdesiat škatúl plných morčiat, a napriek tomu ich bolo na konci týždňa o sedemstoštyri viac, ako keď začali.

Po týždni dostal Flannery telegram:

„Už nič neposielajte. Sklad je plný!“

„Pokračujem!“ znela Flanneryho odpoveď a pokračoval v práci. Ďalším vlakom dorazil do Westcote jeden z hlavných inšpektorov. Jeho inštrukcie zneli: Zastaviť posielanie morčiat za každú cenu.

Keď vlak zastavil, na nástupišti zbadal dobyčák s logom ich spoločnosti. Šesť chlapcov nepretržite nosilo košíky plné morčiat z kancelárie a hádzali ich do vagóna. V miestnosti našiel Flanneryho v košeli, ako lopatou nakladá morčatá do košíkov. Inšpektor začal riešiť problém s morčatami, ale Flannery sa na neho rozhnevane pozrel:

„Toto je posledný vagón. A potom už končíme. Už nikdy sa nedotknem žiadnych prasiat. Ani cudzích, ani morských, ani nijakých. Skoro som skapal! Nabudúce budem vedieť, že všetky zvieratá môžu byť malé domáce zvieratá. A stále budem chcieť najnižšiu cenu.“

Znovu sa začal oháňať lopatou, pričom rýchlo hovoril:

„Pravidlá môžu byť pravidlá, ale Mika Flanneryho už nikto nikdy neoblbne. Prasce sú malé domáce zvieratá, kravy budú malé domáce zvieratá, kone, a ak mi prinesú hoc aj levy a tigre, všetko zarátam pod malé domáce zvieratá. Všetko bude po dvadsaťpäť centov za kus.“

Na chvíľu sa zastavil, aby jeden z jeho pomocníkov mohol vymeniť plný košík za prázdny. Zostávalo už iba niekoľko morčiat. Keď si Flannery všimol, že ich je už iba zopár, vrátil sa mu jeho prirodzený optimizmus a začal sa na veci pozeráť z lepšej strany.

„Nech už je, ako je,“ povedal veselo, „nie je to také hrozné. Mohlo to byť aj oveľa horšie. Čo ak by tie prasiatka boli slony!“